

KAPITOLA 6

Ti, kdo žili ve skrytu

A tak začala nejšťastnější doba, jakou Kaspian poznal. Jednoho krásného letního rána, kdy na trávě ležela rosa, se vypravil s jezevcem a oběma trpaslíky lesem vzhůru do horského sedla a pak dolů po slunečných jižních svazích, odkud byl rozhled do zelených plání Archenlandu.

„Nejdřív půjdeme ke třem mohutným medvědům,“ řekl Lanýžník.

Došli na mýtinu, kde stál starý vykotlaný dub porostlý mechem, a Lanýžník tlapou třikrát zaklepal na kmen. Nic se neozvalo. Zaklepal znova a zevnitř řekl ospalý hlas: „Jdi pryč. Ještě není čas vstávat.“ Zaklepal potřetí. Zevnitř se ozval zvuk podobný malému zemětřesení, otevřelo se něco jako dvířka a ven se vyvalili tři hnědí medvědi, kteří byli skutečně velice mohutní a mrkali malýma očkami. Když jim přichozí všechno vysvětlili (trvalo to dlouho, protože medvědi byli velmi rozespálí), řekli totéž, co předtím Lanýžník: že králem Narnie by měl být člověk, a všichni Kaspi-

ana políbili – byly to velice vlhké a funivé polibky – a nabídli mu med. Kaspian sice neměl žádnou velkou chuť na med, zvláště bez chleba a takhle po ránu, ale považoval za nezdvořilé odmítnout. Dlouho mu pak trvalo, než se přestal lepit.

Šli dál, až se zastavili mezi vysokými duby a Lanýžník zavolal: „Cupito! Cupito! Cupito!“ Téměř okamžitě seskákal po větvích až těsně nad jejich hlavy nejnádhernější rezavý veverčák, jakého kdy Kaspian viděl. Byl mnohem větší než obyčejné němé veverky, které občas vídal v zahradách hradu. Tenhle byl skoro tak velký jako teriér a stačilo se mu podívat do tváře, abyste poznali, že umí mluvit. Vlastně bylo spíš těžší ho přimět, aby